

O kuchaři z Emauz

Mniši v Emauzském klášteře bývali tak zbožní a bohabojní, že se vládce pekel marně pokoušel o jejich duše: marně jim posílal do snů celé zástupy krasavic, marně je lákal vidinami zlatých a stříbrných pokladů, nic nepomáhal všechny divy a rozkoše světa. Pekelníci už byli v koncích a pomalu se smířovali s tím, že jim dušičky mnichů uniknou navždycky.

Když tak jednou čerti zase smutně posedávali u svých kotlů s hríšníky, objevil se mezi nimi umouněný kuchař z pekelné kuchyně a nabídl se, že to ještě jednou v Emauzích zkusí sám. Vládce pekel s povzdechem souhlasil, i když si od toho posledního pokusu moc nesliboval, a tak se za krátký čas objevil v klášterní bráně tichý, skromný poutník. Ohlásil se opatovi, nabídl mu své služby, a protože klášterní kuchař už byl jako věchýtek, jen do něj fouk-

pronásleduje ůzkost z toho veľkého spusteného chut na studenou jednou zase bľoudil v noči po chodbeach a sam nevedel, čo ho

lyke stolu.

chyne pečena husička, silny se mu sblízaly a nohy mu samy zamíti-
lis dobré, že podlehe take, že se neuhraní, a když zavonila z ku-
zahrady, ploužil se po chodbeach a ochozecch, ale vedeľ sam presprá-
jedný opat se jesté bramili: prchal z hodonína sime do kláštermi.

brička měli jako mechanizmy a tvaro jak mesíce v uličku, a poradil jim

čhyť, jako díze, jako kád, po kláštermich chodbaach se sotva valí, a bu-
na pasty docela. Už byl siří mez dešti, kazaď byl vypasený jak bu-
nocí; v dobe pasti měli na stole štiky a žhotve, a po case zapomněli
vstavači bezmála az k obeda a večer co večer hodovali diono do

to nestacilo.

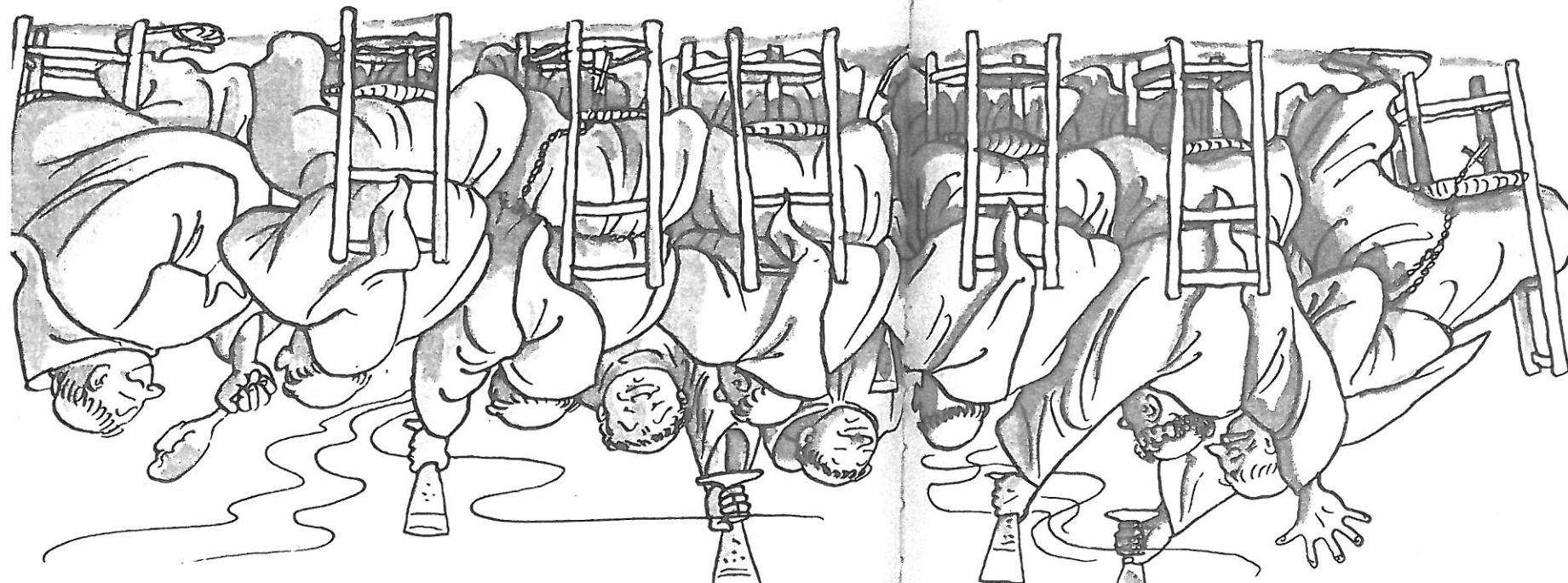
nebo bilym vlnem. Britska se jim pěkné kvalita, tváre jim svítily,
vě, jehnec i kuzlečí, a všechny ty dobraty vydávané zapojíeli červeným
batka, sluky, krepelky, záječí pastiky, maso telecí, veprove, skojo-
tu náhluu změnu vynášovali: od rána do večera měli na stole ku-
batka s kapustičkou, do zlatova upěcené krtky a nadivana holou-

Od te doby vrali kuchyně sam. A jak varil! Minichove si nemohli

siho poděření a s velikou litoostí v srdečich.

čhal do pramenite vody Čertovský jed, a tak ho pochbill bez nejmen-
nejaký cas starý kuchář umrel: nikdo netuší, že mu kuchář naml-
činové číše, misy i rendlíky, az se v kuchyni všechno jen lesko. Za
se kolém hrncí od rána do večera a jesté diono do noći cistil
terní kuchyně na výpomoč. Nový kuchář byl skromný a pliny, točil

not, opat se nad potulným chudákem sítovala a přijal ho do kláš-

nádivku a holubí pršíčka. A jak se tak plížil po špičkách chodbou, zaslechl z kuchyně dva rozesmáté hlasy. Přitiskl ucho ke dveřím, podíval se klíčovou dírkou a s hrůzou si uvědomil pravdu: v kuchyni seděl kuchtík s rohatým kumpánem a oba si notovali, jak se mnichům přece jen dostali na kobylku.

Opat se zhrozil, v prvním okamžiku už myslil, že snad bude mít z toho zděšení smrt, ale pak se vzpamatoval, sebral všechny své síly, rozrazil dveře a vykřikl:

„Odejdi, duchu zlý a nečistý!“

Pekelníci viděli, že je všechno prozrazeno, proměnili se ve dva ohnívě kohouty a s divokým křikem vyletěli otevřeným oknem.

Rádi neradi se mnichové vrátili ke svým půstům i k pramenité vodě a zanedlouho bylo všechno v klášteře zase jako dřív.

A ještě se vypráví, že se mnichům začalo brzy po tom dobrém živobytí stýskat, a když opat po nějaké době opustil klášter – buď ze strachu před morem nebo z jiných důvodů – začali si mniši užívat znova.

Opat se však vrátil a hodování zarazil. Jeden z mnichů se proto převlékl za strašidlo a opata v noci strašil, ale představený ho začas prohlédl a uvěznil. Chudák mnich ve vězení umřel a od té doby straší v klášteře doopravdy.

